УДК 343.9

Федоров М. П.
к. ю. н., доцент, Львівський торговельно-економічний університет, професор кафедри кримінального права та процесу;
Каменєва Г. В.
Львівський торговельно-економічний університет, аспірант

ФОРМУВАННЯ ДЕРЖАВНОЇ ПОЛІТИКИ ПРОТИДІЇ ЛЕГАЛІЗАЦІЇ (ВІДМИВАННЮ) ДОХОДІВ, ОДЕРЖАНИХ ЗЛОЧИННИМ ШЛЯХОМ, В УКРАЇНІ

Ключові слова: *державна політика, протидія, злочинність, легалізація (відмивання) доходів, запобігання злочинності.*
Key words: *public policy, counteraction, crime, legalization (laundering) of proceeds, crime prevention.*

Постановка проблеми. Протягом останніх 20–30 років легалізація («відмивання») доходів, одержаних злочинним шляхом, набула значного поширення у світі. Світові масштаби відмивання грошей оцінюються Міжнародним валютним фондом в межах 2–5 % світового ВВП що складає близько одного трильйона доларів на рік. Одночасно з поширенням ускладнилися й урізноманітнилися способи й методи вчинення злочинних операцій з «відмивання» доходів злочинного походження.

Глобалізація світових господарських зв'язків та впровадження у фінансову сферу новітніх технологій одночасно з розвитком суспільства підвищують уразливість міжнародної фінансової системи, що дає змогу злочинцям у різних державах легалізувати незаконні доходи і фінансувати тероризм.

Легалізація незаконних доходів відбувається, переважно, у банківській сфері, системі страхування, на ринку капіталів, а також у гральній індустрії. Основними каналами відмивання доходів, одержаних злочинним шляхом, є саме ті галузі економіки, де має місце значний товарно-грошовий оборот — торгівля, сфера побутових послуг тощо. Після терористичних актів у США у вересні 2001 року одним з основних пріоритетів національної безпеки держав світу є боротьба з тероризмом, його фінансуванням.

Легалізація (відмивання) доходів, одержаних злочинним шляхом, становить серйозну небезпеку для розвитку національної економіки, у тому числі її кредитно-фінансової системи, утвердження демократичних засад діяльності органів державної влади та органів місцевого самоврядування, ставить під загрозу національну безпеку та послаблює міжнародний авторитет України.

Питання протидії легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, є нагальними для України. Їх вирішення сприятиме подальшому розвитку національної економіки, у тому числі її кредитно-

фінансової системи, утвердженню демократичних засад діяльності органів державної влади та органів місцевого самоврядування.

Аналіз останніх досліджень. Питання протидії легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, є предметом наукових досліджень багатьох провідних науковців як в Україні так і за кордоном. Значна увага приділяється дослідженню, розробці та висвітленню сучасних методик виявлення та розслідування цього виду злочину. У юридичній літературі питанням протидії легалізації злочинних доходів приділялась увага в роботах П. П. Андрушка, В. І. Борисова, М. В. Бондарєвої, Б. С. Болотського, С. Г. Гуржія, Л. В. Дороша, О. О. Дудорова, Р. В. Жубрина, В. А. Журавля, Е. А. Іванова, Н. С. Карпова, О. Л. Копиленко, Ю. В. Короткова, В. В. Лаврова, А. А. Музики, В. О. Навроцького, М. В. Плотнікової, І. Б. Осмаєва, В. М. Поповича, Б. Г. Розовського, Є. Л. Стрельцова, О. О. Чаричанського, А. А. Шебунова, В. Ю. Шепітька, Я. В. Янушевича й інших вітчизняних і зарубіжних авторів. Разом з тим, недостатньо уваги приділено дослідженню державної політики України щодо протидії легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, на стадії її формування. У попередніх публікаціях автора статті вже вказувалося, що, в кінцевому рахунку, ефективність політики протидії злочинності визначається як на стадії її формування. так і в процесі практичної реалізації правоохоронними органами держави [10].

Метою даної статті є дослідження процесу формування державної політики протидії легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, в Україні, виявлення проблемних питань, що ускладнюють реалізацію цієї політики на практиці і вироблення обґрунтованих пропозицій щодо їх вирішення.

Виклад основного матеріалу. У диспозиції статті 209 Кримінального кодексу України дається перелік дій, що складають зміст легалізації (відмивання) доходів. одержаних злочинним шляхом: «Вчинення фінансової операції чи правочину з коштами або іншим майном, одержаними внаслідок вчинення суспільно небезпечного протиправного діяння, що передувало легалізації (відмиванню) доходів, а також вчинення дій, спрямованих на приховання чи маскування незаконного походження таких коштів або іншого майна чи володіння ними, прав на такі кошти або майно, джерела їх походження, місцезнаходження, переміщення, зміну їх форми (перетворення), а так само набуття, володіння або використання коштів чи іншого майна, одержаних внаслідок вчинення суспільно небезпечного протиправного діяння, що передувало легалізації (відмиванню) доходів» [6].

У міжнародному праві вперше поняття легалізації («відмивання») доходів від злочинної діяльності було визначено у Віденській конвенції ООН «Про боротьбу проти незаконного обігу наркотичних засобів і психотропних речовин» від 19 грудня 1988 р. [1]. Щоправда, йшлося тут лише про злочинні доходи від торгівлі наркотичними засобами та психотропними речовинами. У статті 3 Віденської конвенції дається досить розширене тлумачення поняття «відмивання доходів, одержаних злочинним шляхом».

Найважливішим, на наш погляд, є те, що в цій Конвенції, вперше на міжнародному рівні, легалізація доходів, одержаних злочинним шляхом, визнана злочином.

У 1989 році за рішенням «Великої сімки» була створена міжурядова організація FATF (Financial Action Task Force on Money Laundering) — Група з розробки фінансових заходів боротьби з відмиванням грошей. FATF розробляє світові стандарти у сфері протидії відмиванню злочинних доходів та фінансуванню тероризму, а також оцінює рівень відповідності цим стандартам національних правових механізмів. Сьогодні членство в цій організації мають 35 країн і 2 міжнародні організації а також понад 20 спостерігачів: 5 регіональних органів FATF та понад 15 інших міжнародних організацій. Основною формою діяльності FATF є пленарні засідання, які проводяться тричі на рік. У структурі FATF створені й функціонують чотири постійні робочі групи: з оцінювання та імплементації; з типологій; з протидії фінансуванню тероризму та відмиванню грошей; з огляду міжнародного співробітництва. FATF у своїй діяльності взаємодіє з такими міжнародними організаціями, як Міжнародний валютний фонд, Світовий банк, Управління ООН щодо боротьби з наркотиками та злочинністю. Вказані організації розробляють і реалізують свої власні програми протидії відмиванню грошей та фінансуванню тероризму. Основним інструментом реалізації приписів та рекомендацій FATF на національному рівні кожної держави є підрозділи фінансової розвідки, які збирають і аналізують фінансову інформацію в кожній конкретній країні з метою виявлення потоків фінансових засобів, здобутих злочинним шляхом.

FATF у 1990 році розробила «40 рекомендацій FATF для національних законодавств» [2]. Цей документ являє собою план дій щодо боротьби з відмиванням злочинних доходів, у відповідності з яким країни вдосконалюють своє національне законодавство у відповідній сфері.

8 листопада 1990 р. у Страсбурзі було укладено Конвенцію про відмивання, пошук, арешт та конфіскацію доходів, одержаних злочинним шляхом [3]. У той же період розпочав свою діяльність Базельський комітет з нагляду за банківською діяльністю.

15 вересня 1995 року був прийнятий Закон України «Про приєднання України до Конвенції про відмивання, пошук, арешт та конфіскацію доходів, одержаних злочинним шляхом, 1990 року» [4]. У Законі одним реченням лаконічно зазначено, що Верховна Рада України постановляє приєднатися від імені України до Конвенції про відмивання, пошук, арешт та конфіскацію доходів, одержаних злочинним шляхом, 1990 року. Що розумілося під поняттям «приєднання» та його правовими наслідками організаційно-правового характеру — Закон не конкретизував. Відповідно, ніяких подальших заходів, спрямованих на виконання положень Конвенції, органами державної влади України, її правоохоронними інституціями не здійснювалося.

Наступним важливим кроком щодо реального застосування Конвенції у правовому полі України стало її підписання від імені України 29 травня 1997 року у м. Страсбурзі.

17 грудня 1997 року був прийнятий Закон України «Про ратифікацію Конвенції про відмивання, пошук, арешт та конфіскацію доходів, одержаних злочинним шляхом, 1990 рік» [5]. Цим Законом була ратифікована вказана Конвенція з деякими заявами та застереженнями, які стосувалися, зокрема, врахування конституційних принципів і фундаментальних засад правової системи України. Також було визнано, що попередній Закон «Про приєднання України до Конвенції про відмивання, пошук, арешт та конфіскацію доходів, одержаних злочинним шляхом, 1990 року» (1995 р.) втратив чинність.

Однак, і після ратифікації Конвенції, жодного поступу щодо протидії легалізації злочинних доходів в діяльності органів державної влади України не було.

5 квітня 2001 року був прийнятий новий Кримінальний кодекс України, в якому вперше легалізація (відмивання) грошових коштів та іншого майна, здобутих злочинним шляхом визнається злочином і передбачається кримінальна відповідальність за її вчинення [6, ст. 209].

19 липня 2001 р. був виданий Указ Президента України № 532 «Про додаткові заходи щодо боротьби з відмиванням доходів одержаних злочинним шляхом». Цим Указом Президент України зобов'язав Кабінет міністрів України вжити невідкладних заходів щодо створення комплексної системи боротьби з відмиванням доходів, одержаних злочинним шляхом, зокрема щодо підготовки проекту відповідного закону та створення спеціалізованого урядового органу фінансового моніторингу.

Розпорядженням Кабінету Міністрів України від 21 серпня 2001 р. № 386 утворено Міжвідомчу робочу групу з дослідження методів та тенденцій у відмиванні грошей та інших доходів, одержаних злочинним шляхом. Щоправда, вказаним Розпорядженням був затверджений тільки склад відповідної Міжвідомчої робочої групи. Правовий статус, цілі й завдання її діяльності та повноваження визначені не були. Відповідно, такий формалізм призвів до того, що й результатів діяльності цієї групи також не було ніяких.

28 серпня 2001 р. Кабінет Міністрів України прийняв Постанову «Про Сорок рекомендацій Групи з розробки фінансових заходів боротьби з відмиванням грошей (FATF)», якою зобов'язав органи виконавчої влади, банківські та інші фінансові установи керуватися у своїй діяльності Сорока рекомендаціями Групи з розробки фінансових заходів боротьби з відмиванням грошей (FATF). Додатком до цієї Постанови є сам текст 40 рекомендацій FATF.

28 серпня 2001 р. Кабінет Міністрів України оприлюднив Заяву стосовно боротьби з легалізацією («відмиванням») коштів одержаних злочинним шляхом. За своїм змістом Заява — це декларація про наміри Українського уряду продовжувати боротьбу з будь-якими формами

відмивання доходів, одержаних злочинним шляхом, відповідно до міжнародних вимог та стандартів, а також законодавства України. Це було своєрідне намагання уряду переконати FATF у готовності України співпрацювати у сфері протидії легалізації злочинних доходів. Але ці заяви про наміри не мали під собою підґрунтя. Група з розробки фінансових заходів боротьби з відмиванням грошей (FATF) 1 вересня 2001 р. на своїй черговій сесії дійшла висновку про відсутність в Україні системи протидії відмиванню злочинних доходів та прийняла рішення щодо внесення України до списку країн і територій, що не співпрацюють у сфері боротьби з відмиванням грошей, а з 20 грудня 2002 р. стосовно України були запроваджені додаткові фінансові санкції FATF, як до країни, що не співпрацює у сфері боротьби з відмиванням «брудних» коштів. Ці санкції діяли до 14 лютого 2003 року.

Заходи FATF щодо України стали певним стимулятором для започаткування та розвитку в Україні системи протидії легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом.

10 грудня 2001 року був виданий Указ Президента України № 1199 «Про заходи щодо запобігання легалізації (відмиванню) доходів одержаних злочинним шляхом», відповідно до якого було створено урядовий орган державного управління з питань фінансового моніторингу — Державний департамент фінансового моніторингу у складі Міністерства фінансів України.

Кабінет Міністрів України започатковує затвердження річних програм протидії легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом. На 2002–2004 роки розроблялися щорічні програми протидії легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, а з 2005 і по 2016 роки — плани заходів на рік із запобігання та протидії легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, фінансуванню тероризму та фінансуванню розповсюдження зброї масового знищення (остання редакція назви). На 2017 рік такого плану протидії легалізації злочинних доходів немає. Слід зауважити. що вказані плани заходів Уряду, які на початку носили творчий дієвий характер, останніми роками стали простою формальністю. Майже 90 % заходів повторюються з року в рік, практично для всіх заходів встановлений строк виконання «протягом року» і, як не прикро, немає жодного аналізу, публічної інформації про виконання запланованих заходів.

28 листопада 2002 року був прийнятий Закон України № 249-IV «Про запобігання та протидію легалізації (відмиванню) доходів одержаних злочинним шляхом». У цьому Законі, вперше на законодавчому рівні, визначено систему та вказані суб'єкти фінансового моніторингу в Україні, їх завдання, права та обов'язки; конкретизовано, які фінансові операції підлягають обов'язковому та внутрішньому фінансовому моніторингу; визначені завдання. функції та права Уповноваженого органу у сфері запобігання і протидії легалізації (відмивання) доходів, одержаних злочинним шляхом та фінансування тероризму. Значна увага в Законі

приділена міжнародному співробітництву у запобіганні та протидії легалізації (відмиванню) доходів та фінансуванню тероризму.

22 липня 2003 р. був виданий Указ Президента України № 740 «Про заходи щодо розвитку системи протидії легалізації (відмиванню) доходів одержаних злочинним шляхом і фінансуванню тероризму». Цим Указом Президент України зобов'язав Кабінет Міністрів України забезпечити за участю Національного банку України впровадження Сорока рекомендацій Групи з розробки фінансових заходів боротьби з відмиванням грошей (FATF); утворити міжвідомчу робочу групу з дослідження методів та тенденцій у відмиванні доходів, одержаних злочинним шляхом, для проведення аналізу ефективності заходів, що вживаються для запобігання та протидії легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, додержання при цьому конституційних прав і свобод людини і громадянина, для підготовки пропозицій щодо впровадження Сорока рекомендацій FATF, проектів нормативно-правових актів з організації взаємодії органів виконавчої влади у цій сфері. Відповідно до цього Указу, а також до Постанови Кабінету Міністрів України від 10 грудня 2003 р. № 1896 створюється Єдина державна інформаційна система у сфері запобігання та протидії легалізації доходів одержаних злочинним шляхом та фінансування тероризму (ЄДІС).

2 жовтня 2003 року Постановою Кабінету Міністрів України № 1565 створена Міжвідомча робоча групи з дослідження методів та тенденцій у відмиванні доходів, одержаних злочинним шляхом — постійно діючий консультативно-дорадчий орган, утворений при Кабінеті Міністрів України. Цією Постановою був визначений її персональний склад і затверджене Положення про Міжвідомчу робочу групу. У Положенні визначений правовий статус міжвідомчої робочої групи, її завдання, функції та права.

Завдяки вжитим заходам на пленарному засіданні FATF у Парижі (25-28 лютого 2004 р.) прийнято рішення про вилучення України з «чорного списку FATF».

Державний департамент фінансового моніторингу України у червні 2004 р. прийнято до асоціації фінансових розвідок — так званої «Егмонтської групи». У жовтні 2004 р. Україна набула статусу спостерігача у Євразійській групі з протидії легалізації злочинних доходів і фінансуванню тероризму.

Поряд із поточним плануванням заходів із запобігання та протидії легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, фінансуванню тероризму та фінансуванню розповсюдження зброї масового знищення, Кабінет Міністрів України розробляє й затверджує перспективні програмні документи, розраховані на 5 років. Так, Розпорядженням КМУ від 3 серпня 2005 р. № 315 схвалено Концепцію розвитку системи запобігання та протидії легалізації («відмиванню») доходів одержаних злочинним шляхом і фінансуванню тероризму на 2005–2010 рр.; Розпорядженням КМУ від 9 березня 2011 р. схвалена Стратегія розвитку системи запобігання та протидії легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, або фінансуванню тероризму на період до 2015 року; Розпорядженням КМУ від

30 грудня 2015 року схвалена Стратегія розвитку системи запобігання та протидії легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, фінансуванню тероризму та фінансуванню розповсюдження зброї масового знищення на період до 2020 року. Ще раз доводиться констатувати, що стан виконання вказаних програмних документів. їх ефективності, не стали предметом глибокого науково-практичного аналізу з формулюванням обґрунтованих висновків і рекомендацій науковців та практиків.

З метою імплементації Україною оновлених Рекомендацій FATF, Верховною Радою України 14 жовтня 2014 р. прийнято Закон України «Про запобігання та протидію легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, фінансуванню тероризму та фінансуванню розповсюдження зброї масового знищення», що спрямований, як записано в Законі, на захист прав та законних інтересів громадян, суспільства і держави, гарантування національної безпеки шляхом визначення правового механізму запобігання та протидії легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, фінансуванню тероризму та фінансуванню розповсюдження зброї масового знищення, а також формування бази даних для надання уповноваженим органам державної влади та компетентним органам іноземних держав можливості виявляти та розслідувати злочини, пов'язані з відмиванням грошей та іншими незаконними фінансовими операціями [7].

Насамкінець, щодо організаційного забезпечення протидії легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, фінансуванню тероризму та фінансуванню розповсюдження зброї масового знищення.

Міністерство фінансів України є головним органом у системі центральних органів виконавчої влади, що забезпечує, зокрема, формування та реалізацію державної політики у сфері запобігання і протидії легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, або фінансуванню тероризму [8].

Державна служба фінансового моніторингу України (Держфінмоніторинг) є центральним органом виконавчої влади, діяльність якого спрямовується та координується Кабінетом Міністрів України через Міністра фінансів і який безпосередньо реалізує державну політику у сфері запобігання та протидії легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, фінансуванню тероризму та фінансуванню розповсюдження зброї масового знищення [9].

Таким чином, систему протидії легалізації (відмиванню) доходів одержаних злочинним шляхом в основному сформовано.

Проведений аналіз стадії формування державної політики запобігання та протидії легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, дозволив виявити такі недоліки організаційно-правового характеру:

1) недостатній рівень дослідженості способів та засобів легалізації злочинних доходів вітчизняними науковцями;

2) відсутність ефективних науково обґрунтованих методів запобігання та протидії легалізації доходів, одержаних злочинним шляхом;

3) відсутність науково обґрунтованого ефективного прогнозування динаміки, рівня, структури, географії цього виду злочинності та недосконаліть планування боротьби з легалізацією злочинних доходів;

4) формалізм щодо виконання визначених урядом України, іншими органами виконавчої влади заходів щодо протидії легалізації злочинних доходів;

5) відсутність аналізів стану реалізації запланованих профілактичних заходів з визначенням причин і умов їх невиконання чи неналежного виконання, застосування заходів впливу до винних осіб тощо;

6) недостатній науковий рівень законодавчих та інших нормативно-правових актів, що регулюють відносини у сфері протидії легалізації доходів злочинного походження;

7) недостатній рівень професіоналізму працівників правоохоронних органів, що спеціалізуються на протидії легалізації, її розкритті та розслідуванні;

8) відсутність ефективних міжнародних зв'язків правоохоронних органів України з відповідними інституціями інших держав;

9) відсутність належної взаємодії щодо боротьби з відмиванням доходів, одержаних злочинним шляхом, між різними правоохоронними та іншими органами Української держави;

10) відсутня належна інформаційна політика держави щодо протидії злочинності, у суспільстві не сформоване негативне ставлення й несприйняття цього виду злочину;

11) відсутність політичної волі керманичів Української держави проводити рішучу боротьбу з легалізацією (відмиванням) доходів, одержаних злочинним шляхом (офшорні скандали тощо);

12) надзвичайно високий рівень корумпованості та організованої злочинності в Україні гальмують здійснення відповідних реформ у суспільстві.

Висновки. Таким чином, створюючи програмні законодавчі та інші нормативно-правові акти з питань боротьби з легалізацією (відмиванням) доходів, одержаних злочинним шляхом, серед головних напрямів діяльності держави та її органів щодо протидії цьому виду злочинності слід ґрунтовно розробляти й конкретно викладати:

економіко-правові заходи запобігання і протидії «тіньовій» економіці, криміналізації процесів формування ринкових відносин;

заходи з удосконалення порядку та умов діяльності державного владно-управлінського апарату в напрямку посилення запобігання та протидії впливу на нього організованої злочинності та корупції;

організаційно-установчі та управлінські заходи, у тому числі щодо приєднання України до відповідних міжнародних угод та конвенцій; запровадження незалежних центрів економіко-правової та кримінологічної експертизи проектів законодавчих, урядових та інших актів;

заходи щодо вдосконалення кримінального, кримінально-процесуального, адміністративного, цивільного законодавства;

заходи щодо вдосконалення державного нагляду і контролю за дотриманням законності в діяльності державних та недержавних організацій різних форм власності, окремих громадян, у тому числі: прокурорського нагляду, фінансового (бухгалтерського) та аудиторського, банківського, податкового, прикордонного, митного контролю, державно-правової реєстрації суб'єктів підприємницької діяльності;

заходи щодо вдосконалення оперативно-розшукової та слідчої діяльності органів внутрішніх справ і служби безпеки, у тому числі уточнення та вирішення відповідних організаційно-тактичних завдань;

заходи щодо інформаційного забезпечення діяльності правоохоронних та інших органів, що спеціалізуються на протидії легалізації доходів злочинного походження;

заходи протидії різним формам негативного соціально-психологічного впливу на суспільство цього виду злочинності.

Предметом подальшого наукового дослідження автора буде практика діяльності правозастосовних органів держави, що спеціалізуються на виявленні, розкритті та розслідуванні легалізації (відмивання) доходів, одержаних злочинним шляхом, фінансуванні тероризму та фінансуванні розповсюдження зброї масового знищення та проблеми щодо підвищення їх ефективності та результативності.

Список використаних джерел

1. Конвенція Організації Об'єднаних Націй про боротьбу проти незаконного обігу наркотичних засобів і психотропних речовин: від 20 грудня 1988 р. [Електронний документ]. — Режим доступу: http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/995_096

2. Про Сорок рекомендацій Групи з розробки фінансових заходів боротьби з відмиванням грошей (FATF) : Постанова від 28 серпня 2001 р. № 1124 / Кабінет Міністрів України // Офіційний вісник України. — 2001. — № 35. — Ст. 1630.

3. Конвенція про відмивання, пошук, арешт та конфіскацію доходів, одержаних злочинним шляхом: від 8 листопада 1990 р. / Рада Європи // Офіційний вісник України. — 1998. — № 13. — С. 304.

4. Про приєднання України до Конвенції про відмивання, пошук, арешт та конфіскацію доходів, одержаних злочинним шляхом, 1990 року : Закон України від 15 вересня 1995 р. / Верховна Рада України // Відомості Верховної Ради України. — 1995. — № 31. — Ст. 243.

5. Про ратифікацію Конвенції про відмивання, пошук, арешт та конфіскацію доходів, одержаних злочинним шляхом, 1990 рік : Закон України від 17 грудня 1997 р. / Верховна Рада України // Відомості Верховної Ради України. — 1998. — № 16. — Ст. 72.

6. Кримінальний кодекс України : Закон України від 5 квітня 2001 р. / Верховна Рада України // Відомості Верховної Ради України. — 2001. — № 25-26. — Ст. 131.

7. Про запобігання та протидію легалізації (відмиванню) доходів,

одержаних злочинним шляхом, фінансуванню тероризму та фінансуванню розповсюдження зброї масового знищення : Закон України від 14 жовтня 2014 р. / Верховна Рада України // Відомості Верховної Ради України. — 2014. — № 50–51. — Ст. 2057.

8. Про затвердження Положення про Міністерство фінансів України: Постанова від 20 серпня 2014 р. № 375 / Кабінет Міністрів України // Офіційний вісник України. — 2014. — № 69. — Ст. 1936.

9. Про затвердження Положення про Державну службу фінансового моніторингу України: Постанова від 29 липня 2015 р. № 537 / Кабінет Міністрів України // Офіційний вісник України. — 2015. — № 62. — Ст. 2028.

10. Федоров М. П. Формування державної політики протидії організованій злочинності в Україні / Федоров М. П. // Вісник Львівського торговельно-економічного університету. Юридичні науки. Зб. наук. праць. — Львів : Видавництво «Растр-7», 2017. — Вип. № 4. — С. 170–180.

Анотація

Стаття присвячена проблемним питанням формування кримінально-правової політики протидії легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, в Україні. Досліджуються основні історичні етапи формування законодавства що регулює діяльність правоохоронних органів щодо боротьби з цим видом злочинності. Виявляються окремі проблемні питання формування політики щодо протидії легалізації доходів злочинного походження і формулюються обґрунтовані пропозиції щодо їх вирішення.

Annotation

The article is devoted to problem issues forming penal policy legalization (laundering) of proceeds from crime in Ukraine. We study the basic historical stages of legislation governing law enforcement to combat this type of crime. Revealed some issues policy on AML criminal origin and formulate reasoned proposals for their solution.